

saaledes, at den senere til den angivne Tid maatte være gennemført over hele Landet.

Jeg veed vel, at hvilken Skjæbne end disse Lovudkast faae her ved Sagens første Behandling, saa tør jeg ikke gjøre mig noget Haab om, at saa vigtige Lovforslag allerede i første Session vilde kunne gennemføres; jeg har imidlertid troet, det var ønskeligt, at denne Sag blev fremlagt for Rigsdagen, og at de Tanker og Følelser, som bevæge sig i Rigsdagen, maatte komme til Orde i Sagen, for at fremme og forberede den og vise, hvorledes man betragter den baade i dens Almindelighed og i dens Enkeltheder, for at Regjeringen derefter kunde bygge videre og muligt snarlig forelægge os et Lovudkast desangaaende. Det er ikke blot vigtigt for selve Forsætningen, at dette skeer, men ogsaa vigtigt for Domstolene; det er Noget, Ingen kan misjænde, at naar i en Række af Aar et Bud findes i Landets Grundlov, og det staaer uopfyldt, naar en saare vigtig Institution i Landet staaer i stærkende Mobsætning til Landets øvrige Institutioner — saa er Retspleien rystet, saa er det saare vanskeligt for Domstolene at bevare den fulde Tillid og fulde Styrke, som de maae have, for til Gavn og Lykke for Landet at udføre deres Hverv. Jeg er overbevist om, at netop Landets højere Retter røgte deres Kald paa den bedste og forstjensfuldste Maade, men det tør jeg sige, at der ikke turde findes mere ivrige Tilhængere af denne Institutions snarlige Gjenneførelse, end netop alle disse Dommere, fordi Grundloven, som sagt, har rystet Grundten under dem og fordi, saalænge man maae arbejde og arbejde uden Haab om at gennemføre Institutionen, saa vil den nødvendige Tillid vanskelig i Tiderne kunne bevares. Da der kun var hængaaet nogle enkelte Aar, vare Forholdene anderledes, fordi Enhver maatte sige sig selv, at Forberedelse og nøie Overveelse var nødvendig; men naar længere Tid gaaer hen, vil Befolkningen let troe, at der ikke er en alvorlig Villie til at gennemføre det, der er udtalt i Grundloven, og desto vanskeligere vil Forholdet da blive. Derfor overgiver jeg denne Sag til de Herrers Bevillie og Bearbejdelse; jeg haaber, Ingen vil sjaane mig, idet jeg erklærer, at jeg med Glæde vil

tage imod selv den alvorligste Kritik, naar jeg blot kan gaae ud fra, at det er af Kjærlighed og Interesse for selve Institutionen, at Kritiken fremkommer.

Justitsministeren: Det er let forklarligt, at den ærede Forslagsstiller har sølt sig stærkt opfordret til at indbringe det foreliggende Lovudkast; den store Interesse, han altid har viist for Omordningen af Straffetspleien i Overensstemmelse med Grundlovens § 79, giver ham en fortrinlig Afkomst til at fremtræde som virksom med Hensyn til Gjennemførelsen heraf, og han har denne Afkomst ganske vist ikke mindre, naar der tages Hensyn til den store Indsigt og Dygtighed, som han har lagt for Dagen ved Behandlingen af denne Sag tidligere og navnlig gennem de Forslag, som han efter Opfordring af en tidligere Justitsminister fremkom med. Jeg fatter ogsaa meget godt, at han har kunnet troe det rigtigst at staae ind paa den Vej, han nu har betraadt for at bringe Sagen i Bevægelse, fordi der ikke hidtil har foreligget noget endeligt Resultat af den Commissions Forhandlinger, som i sin Tid er bleven nedsat for at afgive Betænkning angaaende det omhandlede Emne. Jeg kan imidlertid ikke andet end nære den Overbevisning, at den omhandlede Sag ikke hensigtsmæssigt vil kunne gjøres til Gjenstand for videre Behandling af det høitærede Thing, hvorimod det efter min Mening vil være det ene Rigtige, at lade Regjeringen beholde Sagen i sin Haand, for snarest muligt at forelægge de fornødne Lovudkast. Den ærede Forslagsstiller bemærkede i Slutningen af sit Foredrag, at han ikke havde den Tanke, at Lovudkastene skulde kunne bringes tilende i den indeværende Session, men at han navnlig havde fremlagt dem, for at Regjeringen derved kunde faae Leilighed til at udtale sin Anskuelse og faae en Veiledning med Hensyn til den hderligere Behandling af Sagen, som skulde finde Sted, for at de fornødne Lovudkast kunde fremkomme fra den. Der indeholdes — tør jeg haabe — i denne Udtalelse en Erkjendelse af, at Sagen efter sin Natur dog nærmest er af den Bestaffenhed, at Initiativet i den bør tages fra Regjeringens Side (Tscherning: Maa jeg bede